Полив'яні блюдця на білому обрусі всміхалися рожево-зеленими квітами.

— У нас на Львівщині змішують варену пшеницю з маком і горіхами і поливають усе ситою… — її очі палахкотіли вогниками свічок під образами, мріяли червоно-чорним присмерком селянської хати.

— А я з Полтави. В цей вечір мама бувала заклопотана. До нас приходили гості… Сідали за стіл, тихо співали.. — в голосі дівчини ще бринів той тихий родинний спів, а в темних косах ще плуталися рештки різдв'яної ночі

…В морозному небі — нерухомий серп місяця, схожий на пшеничний пряник, мерехтливі жарини зір. Під ногами рипить сніг. Дитяча рука стискає вузол рушника, в якому зав'язана тарілочка з вечерею… Хіба це я! Де воно зараз — моє дитинство?.. Мене зустрічала моя самітня тітка. Пригощала всілякими ласощами, а потім співала журливих пісень і просила підспівувати. Вона мене любила, моя самітня тітка…

— У нас теж святкують кутю. — Від його широкого обличчя віяло сухими очеретами Конки та лиману. — Святкують… В цей вечір люди знімають омозоленість зі своїх душ. Піклуються про інших.

…Як багато часу минуло відтоді, коли я Востаннє їв кутю. Десять, двадцять років? Ні, мабуть, більше.

І все ж я повернувся до святкового столу, до звичаю мого народу.

Ми їмо тугі зернятка пшениці з нашого поля.

Де той гончар, що створив полив'яні блюдця з рожево-зеленими квітами? Може, десь в Чернігові або на Донбасі, а може, тут, у Києві?

Я хочу щоб і він їв з нами кутю.